μέσως, ἀνάγκη ἐπείγουσα».

Καὶ κάτω τ' ὄνομα τοῦ πατέρα της.

— Θὰ φύγω αὔριο τὸ πρωΐ μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο, ἐδήλωσε ἡ κοπέλλα κατάχλομη... Μὰ τί νὰ συμβαίνη, Θεέ μου; !....

Ἡ κυρία Φρόσω προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήση.

— Ἡσύχασε, παιδί μου, τῆς ἔλεγε, καὶ νὰ δῆς ὅτι δὲν θὰ εἶνε τίποτα σοβαρό. Καμμιὰ ξαφνικὴ παραξενιὰ τὸν ἔπιασε τὸν κὺρ Γιάννη καὶ σὲ καλεῖ τηλεγραφικῶς... Ἐμεῖς σὲ λίγες μέρες θὰ ρθοῦμε νὰ σὲ βροῦμε.... Ὁ Λάμπης μοῦ ἔλεγε χθὲς πὼς ἐλπίζει νὰ πάρη μηνιαία ἄδεια ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο καὶ νὰ μὲ συντροφέψη στὸ ταξεῖδι.

Ὅμως ὅλη κείνη τὴ νύχτα, ἡ Φωτούλα δὲ μπόρεσε νὰ κλείση μάτι. Κάτι τῆς ἔλεγε πὼς ἡ Μοῖρα τῆς ἔκλωθε συμφορές....

Καὶ τὸ πρωΐ πῆρε τὸ τραῖνο, φεύγοντας ἔξαφνα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ποὺ γιόρταζε ἀκόμα τὴ γιορτὴ τῶν λουλουδιῶν, φεύγοντας μὲ τὴν καρδιὰ βαρύθυμη, ἀφοῦ εἶχε νοιώσει τὸ περασμένο βράδυ τὴν ἀπερίγραπτη εὐτυχία τοῦ Ἔρωτα.

— Στὸ καλό, Φωτούλα μου, στὸ καλὸ καὶ χαιρετίσματα στὸν πατέρα σου, τῆς εἶπε ἡ θειὰ Εὐτέρπη, ἀποχαιρετῶντας τη. Νὰ μὴ μὲ ξεχνᾶτε! Νὰ μοῦ γράφετε, νὰ ρχόσαστε νὰ μὲ βλέπετε καμμιὰ φορά, ἔλεγε ἡ συμπαθητικιὰ γρηοῦλα. Ἐγώ, ἄλλους ἀπὸ σᾶς δὲν ἔχω στὸν κόσμο τοῦτο, ἡ κακομοῖρα!....

Καὶ σφούγγιζε τὰ δάκρυά της.

* * *

Βέβαια, ὁ γυρισμὸς δὲν ἦταν εὐχάριστος γιὰ τὴ Φωτούλα.

Στ' Ἀνάτλι ἔφτασε βράδυ—βράδυ.

Στὸ σταθμὸ τὴν ὑποδέχτηκαν δυὸ ἄνθρωποι: Ὁ ἕνας ἦταν ὁ πατέρας της· ὁ ἄλλος ἦταν ἕνας χοντρὸς κύριος, μισόκοπος, καλοντυμένος, μὲ χρυσῆ καδένα καὶ ψεύτικα δόντια.

Ἡ Φωτούλα πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπε. Ντόπιος, βέβαια, δὲν ἦταν. Σίγουρα, ξένος... Μὰ πῶς βρισκότανε μὲ τὸν πατέρα της; Τί ἦθελ' αὐτός; Γιατὶ τὴν κύτταζε ἔτσι;

Ὁ κὺρ Γιάννης ἐφίλησε τὴν κόρη του μ' ἐξαιρετικὴ στοργή, τὴν ἐρώτησε ἂν ἔκανε καλὸ ταξεῖδι καὶ τέλος, παρουσιάζοντάς την στὸν ἄλλο, εἶπε:

— Ἀπὸ δῶ, Φωτούλα μου, εἶνε... ἕνας καλός μας φίλος.... Ἂς ποῦμε φίλος πρὸς... τὸ παρόν. Ὁ κύριος Παναγιώτης Θανασούλιας, ἔμπορος. Συμπατριώτης... Μωραΐτης, ποὺ ἔλειπε χρόνια στὴν Ἀμερική... Ἀπὸ δῶ, κύριε Παναγιώτη, ἡ κόρη μου ἡ Φωτούλα!....

Ἡ Φωτούλα ἐκούνησε τὸ κεφάλι. Μὰ ὁ ξένος, ποὺ τὴν κύτταζε μὲ γουρλωμένα μάτια, σὰ νὰ ζητοῦσε νὰ τὴ ρουφήξη, χαμογέλασε κι' ἄφησε νὰ φανοῦν τὰ χρυσᾶ του δόντια. Τῆς ἄρπαξε τὸ χέρι, ὅπως ἕνας γάτος θ' ἄρπαζε ἔξαφνα ἕνα κομμάτι κρέας, καὶ τὄσφιξε δυνατά. Πόνεσε ἡ καϋμένη ἡ Φωτούλα, ἔκανε «ὦχ!». Ἐκεῖνος, κρατῶντας πάντα τὸ παχουλὸ χεράκι, ἔλεγε:

— Ὤ, χαίρομαι, χαίρομαι πολύ! Πῶς τὰ καλοτεράσατε στὸ ταξεῖδι; Ὡραία ἡ Ἀθήνα, ἔ; Ἔξτρα φάϊν! Μπιούτιφουλ! Ἄμ, ποῦ νὰ δῆτε τὴ Νεάπολι, τὸ Τσικάγο, τὴ Νιοὺ Γιόρκ! Χμ, νὰ σαστίζη τὸ τσερβέλο τοῦ ἀνθρώπου!....

— Ἄμ, θὰ τὰ δοῦμε κι' αὐτά, εἶπε μὲ μυστηριώδη τάχα τόνο ὁ πατέρας τῆς Φωτούλας, ζωὴ νἄχουμε....

Τί ἐσήμαιναν τὰ λόγια αὐτά; Ἡ Φωτούλα νόμιζε πὼς ὅλα σβώριζαν γύρω της. Τὰ γόνατά της δὲν τὴν κρατοῦσαν...

Στηρίχτηκε στὸ μπράτσο τοῦ πατέρα της καὶ μουρμούρισε:

— Πᾶμε σπίτι, πατέρα.... Εἶμαι πολὺ κουρασμένη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'.

Ο ΚΥΡ ΛΑΥΡΕΝΤΗΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Στὶς στενόχωρες καὶ στενόζωες ἐπαρχίες, ὅπου ὁ γεροντοκορισμὸς δημιουργεῖ τόσα ναυάγια τῆς ζωῆς, πολλὰ κορίτσια καρτεροῦν μὲ μάταιες ἐλπίδες τὸ νυφίο ποὺ δὲν ἔρχεται...

Ἡ προλήψεις, τ' αὐστηρὰ ἔθιμα, δὲν εἶνε γιὰ νὰ διευκολύνουν τὸν Ἔρωτα, κι' ὅσα κορίτσια δὲν ἔχουν προῖκα —ἢ τοὐλάχιστον μιὰ πολὺ χτυπητὴ ὠμορφιὰ— ἀπομένουν συνήθως στὸ τραγικὸ ράφι. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.
(Σχολὴ Κολωνίας—Μουσεῖον Κολωνίας)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

(Τοῦ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ)

Φτάνει ὁ χειμῶνας καὶ στὰ ὑγρὰ φτερὰ
πόσους ἀκόμη πόνους φέρνει ἐμένα!
Πάντα δειλός, μὲ θλῖψι στὴν καρδιὰ
τῆς χαρᾶς τ' ἄνθη βλέπω μαραμένα.
Ἄχ! βγάλτε με ἀπ' τὴ λάσπη ποὺ μὲ ζώνει,
ἔπρεπε ἀλλοῦ τὸ μάτι ν' ἀνοιχτῆ,
μοῦ ἦταν ἡ Ἑλλάδα ἡ σκέψη ἡ μόνη,
ἐκεῖ ποθῶ νὰ ξεψυχήσω, ἐκεῖ.
Ὁ Ὅμηρος πειὰ μὴ μοῦ μεταφραστῆ.
Ναί, τὴν Ἑλλάδα εἶχα γιὰ πατρίδα,
ἔζησα ἐκεῖ τὴν πιὸ χρυσὴ ἐποχή.
Στὴ φυλακή μου τὸν Σωκράτη εἶδα.
Μπρὸς στὸν Φειδία εἶχα γονατίσει,
εἶδα τὸν Ἰλισσὸ ν' ἀνθοβολῆ,
ξύπνησα τοῦ Ὑμηττοῦ κάθε μελίσσι.
Ἐκεῖ ποθῶ νὰ ξεψυχήσω, ἐκεῖ.
Ὁ ἥλιος αὐτὸς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς,
Θέ μου, ἂς θερμάνει μόνο μιὰν ἡμέρα.
Ὁ Θρασύβουλος εἶνε νικητής,
ἡ λευτεριὰ φωνάζει ἀπὸ κεῖ πέρα.
Ἐμπρός, σαλεύει ἡ βάρκα νὰ πετάξη,
νὰ μὴ χαθῶ σῶσε με, κῦμα, ἐσύ,
στὸν Πειραιᾶ τὴ λύρα ἄπε ν' ἀράξη.
Ἐκεῖ ποθῶ νὰ ξεψυχήσω, ἐκεῖ,
Εἴν' ὁ οὐρανὸς τῆς Ἰταλίας γλυκός,
ἀλλ' ἡ σκλαβιὰ τὸ χρῶμα του θολώνει.
Λάμνε, κι' ὁ δρόμος εἶνε μακρυνός,
ναύκληρε, λάμνε ἐκεῖ ποὺ ξημερώνει.
Ποιὸ νἆν' τὸ κῦμα; Οἱ βράχοι (αὐτοὶ οἱ μεγάλοι;
Ποιὸν ἥλιο βλέπω ἐμπρός μου (νὰ φανῆ;
Ἡ τυραννία πεθαίνει στ' ἀκρογιάλι.
Ἐκεῖ ποθῶ νὰ ξεψυχήσω, ἐκεῖ.
Ἀφῆστε δῶ ἕνας βάρβαρος νὰ (ρθῆ,
παρθένες, στὴν καρδιά σας βάλτε λάβα.
Γι' αὐτὴ τὴ χώρα ἀφίνω ἄσπλαχνη γῆ
ὅπου τῶν θρόνων ἡ ἔμπνευσι εἶνε σκλάβα.
Ὤ, τὴ διωγμένη λύρα μου ἐσεῖς σῶστε,
κ' ἂν σᾶς ἀρέσει αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ,
μὲ τοῦ Τυρταίου τὴ σκόνη μου νὰ ἑνῶστε.
Ἐδῶ ποθῶ νὰ ξεψυχήσω, ἐδῶ.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

(Τοῦ GULIELMO DAMIANI)

Ὦ, μάτια ἐσεῖς, παρήγορη λαμπάδα
ποὺ τὴν ἐλπίδα μέσα μου ξυπνᾶτε,
σὰν νἄχετε κρυμένη θεία λαμπράδα
γεμάτη ἀπὸ χαρὰ σὰν μὲ κυττᾶτε.
Ὦ χάδια μου ἁπαλά, χρυσὴ ὠμορφάδα.
ποὺ ἀμέτρητες πληγὲς σ' ἐμὲ γεννᾶτε.
ἐσεῖς, ἐσεῖς κάποια κρυφὴ γλυκάδα
στὶς ὀργισμένες μέρες μου σκορπᾶτε.
Κι' ὅταν ποτὲ σᾶς παίρνω γιὰ καθρέφτη,
τὰ φτωχὰ τὰ δικά μου κατεβάζω
καὶ μπροστὰ στὸ μυστήριό σας τρομάζω.
Ἔτσι καὶ τοῦ παιδιοῦ τὸ χέρι πέφτει
ἀνώφελα ὑψωμένο, δίχως ἔννοια,
γιὰ ν' ἀνοίξη μιὰ πόρτα σιδερένια.

Μεταφράσεις ΕΛΕΝΗΣ ΛΑΜΑΡΗ